

Indfødsret og politisk Valgret efter at de har opholdt sig i Staterne en vis Tid.

En Skare Mænd kom efterhaanden ind og fremstillede sig ved Skranken for at besvare nogle faa Spørgsmaal, der aabenbart voldte de fleste Hovedbrud, inden de fik deres Papirer udleverede. Det var Mænd af alle Nationer og Aldere, Størstedelen rene Proletarer, ingen talte det engelske Sprog blot nogenlunde godt.

Kvinderne satte sig langs Væggen og forholdt sig ubevægelige og tavse. De var alle indfødte Amerikanerinder, havde studeret ved Højskoler som Wellesley, Barnard, Vassar, Bryn Mawr og Radcliffe eller Universiteterne i Chicago, Boston og New York. Nogle var Læger, andre Sagførere, Lærere, Skribenter, Ledere af Forretninger og Kontorer eller lignende. Hver og én var iført den sorte Kappe og Hue, der følger med en bestemt Eksamen (svarede til cand.phil.), skønt flere af dem havde taget højere Universitetsgrader. Over Skulderen bar de et gult Skærf med Ordene »Votes for Women«.

De store Blade i Byen skildrer denne stilfærdige Demonstration som yderst virksomhedsfuldt. »New York Globe« skriver:

»Der sad de tredive Damer, alle fødte i Landet, alle i Besiddelse af høj Udvikling, alle var de bleven nægtet Valgret. Foran dem stod en grumset Samling Udlændinge, der papegøjeagtig opremsede de Sætninger, de havde lært sig for at kunne aflægge Prøve paa deres politiske og sociale Kundskab, inden de med en Hastighed af to i Minuttet blev ophøjede til frie Borgere med alle saadannes Rettigheder. Kvindernes Nærværelse og fuldkomne Stilhed virkede yderst generende paa adskillige af Mændene, og Retsfuld-

mægtig Fred Taylor udtalte senere: »Hele Scenen gjorde mig nervøs. Jeg havde mest Lyst til at løbe ud paa Gaden og raabe op af fuld Kraft: »Ærlig talt har jeg aldrig været nogen begejstret Tilhænger af Kvindevalgret; men denne Kontrast gjorde det af med mig — det er meningsløst at modarbejde Sagen!«

Landsmødet i Aalborg.

VED en Fejltagelse blev Referatet af Fællesspisningen ikke medtaget i sidste Nummer af Bladet. Vi bringer derfor nu en Omtale af den selskabelige Del af Landsmødet, der fandt Sted Lørdag Aften den 3. Juli i Haandværkerforeningens Sal.

Deltagernes Antal var ca. 300, men trods Gæsternes Mængde mærkedes ingen Forvirring, da hver søgte sin Plads ved de festligt dekorerede Borde. En kvindelig Marchal anviste Pladserne ved hvert af de mange Tværborde, der som Tænder i en Kam strakte sig ud fra »Langbordet ved Væggen«, og naar man havde fundet sin Stol, viste det sig, at man var anbragt mellem de Venner og Bekendte, man særlig gerne vilde tale med.

Frk. Thora Petersen bød Vel-

kommen og Dr. Carstensen, Aalborg, røgtede Hvervet som Dirigent med Elskværdighed og Omsigt. Som saa ofte før indleddedes der med Jeppe Aakjærs smukke Sang »Der skrider mod Lyset et frelsende Tog«, der gennem Tiderne vil komme til at lyde i Folkemunde til Minde om Kvindernes Valgretsbevægelse og som saa kønt og ukunstlet udtrykker en rettænkende Mands Syn paa Sagen i de fire smaa Linjer:

Den gudskabte Ret, som hos tænkende
Mænd
staar adlet blandt Jordlivets Goder,
den skulde du nægte din kæreste Ven,
din Hustru, din Søster, din Moder!

Den første Hyldest galdt Fru Johanne Rambusch, Landsforbundets kloge Formand og Medlemmernes afholdte Veninde. Fru Pastorinde Thomsen fandt de rette Ord, da hun skildrede Fru Rambusch som Hjemmets Kvinde, hos hvem Moderinstinktet er saa udviklet, at hun foruden at røgte det daglige Livs Pligter overfor sine nærmeste tillige strækker sin Haand ud mod Samfundets Stedbørn og stiller sin Energi, sit Arbejde og sin lyse Tro paa Idealet til Raade for det fælles Hjem, Staten. Fru Thomsen taler altid godt og lodigt;

Kvinderne og Fredsbevægelsen.

Der er næppe mange, som tror paa, at de Resolutioner til Fordel for Fred, der i de senere Tider er bleven vedtagne, vil være af synnerlig Virkning for Øjeblikket. Og selv om de i en første Paragraf kræver øjeblikkelig Vaabenstilstand og Fredsforhandling kan man sikkert gaa ud fra, at de, der skriver eller stemmer for en saadan Paragraf, er ganske klare over, at saa hurtigt lader Krigen sig ikke standse. Det er det ideelle, der her udtrykt — det, man helst vil opnaa.

Læser man videre, fremgaar det

da ogsaa tydelig nok af de fleste Resolutioner, at man har tænkt sig et Arbejde paa længere Sigt. De indeholder, saa vidt vides alle, de af Fredssagens Forkæmpere anbefalede Forslag til en Ordning af fremtidige mellem-folkelige Stridigheder. Og disse kræver saa omfattende Forhandlinger, Ændring af Vedtægter, for ikke at tale om Begreber, at enhver kan sige sig selv, at deres Gennemførelse vil tage lange Tider.

De Fredsdemonstrationer, der har fundet Sted paa Kvindernes Initiativ i de senere Maaneder, maa derfor sikkert opfattes som Forsøg paa at grundlægge en fremtidig Freds-

bevægelse blandt Kvinder paa et Tidspunkt, hvor Sindene er modtagelige for Paavirkning. De tidligere Begreber om Krig som noget Ophøjet og Ædelt er i Færd med at ændres under de Erfaringer, som Tusender af Mennesker daglig oplever. Hvis det derfor kunde lykkes at skabe en stærkere, mere omfattende Fredsbevægelse paa Grundlag af Øjeblikkets Stemning, da er det ikke andet end simpel Pligt at prøve derpaa. Men Opgaven er uhyre vanskelig.

Da Kongressen i Haag var under Forberedelse, rejste der sig som bekendt mange Stemmer mod dens Afholdelse. Særlig de kendte